

ОБРАТНО ОБАЖДАНЕ

Затръшна дебелото досие, подхвана го и го хвърли на другия край на бюрото. Извади цигарите от джоба си, погледна ги донякъде тъжно, след което изсумтя и ги прибра обратно. „По дяволите, трябва да спра тази гадост“. Извади кутията отново и я изхвърли в кошчето за боклук. Хвана мишката на компютъра, излезе от профила си, изключи машината, след което се загледа в монитора. Изглеждаше сравнително добре, в средата на четиресетте си години. Добре, като се изключат подпухналите очи, които имаха за първи дружки бръчки, изглеждащи като надвиснали над планина облаци. Четината по лицето му беше започнала да нараства. Потърка я с ръка и си рече „А уж се поддържаш!“. Усмихна се, сякаш опитвайки да избяга самокритиката си. Стана и се запъти да излезе от офиса си. Минавайки покрай бюрото се сети, че баджът е още на него. Свали го и се загледа. Георги Иванов работеше като главен инспектор в полицията. Беше дал половината си живот в служба на родината и беше минал през изключително тежки случаи в кариерата си. Замисли се за няколко секунди за всичките безсънни нощи, които му бяха спътник в живота и кариерата. „Да, това ще да обясни бръчките.“ Усмихна се, обърна се и метна баджа на бюрото. Направи крачка и преди да натисне дръжката на вратата, мобилният му телефон звънна. Повдигна едната си вежда. Извади го от джоба. Непознат номер. 0889229980. Кой можеше да го търси по това време на денонощието? Беше 03:17 часа сутринта. Георги беше решил да остане да работи до късно, за да може да подготви документално случая, с който го бяха натоварили – двойно убийство, извършено с особена жестокост. „Ранен час, но все пак си служител на закона“. Плъзна палеца си по екрана, след което каза:

- Ало?

- „Няма крила, а лети“. Що е то? – Гласът, изказал това, беше тънък, но някак тежък. Тъмен. Спотайващ. Гневен.

- Кой се обажда? - Върна отговор Георги.

- „Няма крила, а лети“. Що е то? Няма да задам въпроса отново, уважаеми господин Иванов. Уверявам Ви, че липсата на отговор няма да доведе до нищо хубаво. При мен има ваш любим човек, който ще заеме главната роля в спектакъла, който се заражда. Очаквам да ми върнете обаждане с отговора в рамките на две минути. - Гласът отговори, след което линията прекъсна.

Георги изтръпна за момент. Гласът не му беше познат, а казаното го заля като лавина. Лавина, помитаща всичко по пътя си. Гатанка посред нощ? Непознат глас и любим човек, който е застрашен? Георги седна на стола си, загледа се в черния монитор и прецени какви са рисковете. Това можеше да е някаква шега, а можеше и да не е. Ако това беше поредният откачен? Не, това не е за подценяване. Реши да вземе нещата на сериозно, най-малкото докато разбере какво, по дяволите се случва. „Няма крила, а лети“ – рече си наум. Погледна часовника на телефона си - 03:18. Започна да си говори на глас:

- Какво си ти? Няма крила, а лети. Какво си ти?! - буквално миг по-късно го обгърна мисъл. Знаеше какво е това. Знаеше го от детството си. Набра телефона и след като му се вдигна, рече: - „Времето“. Отговорът на гатанката е: „Времето“!

- Поздравления, инспекторе! Не съм се и съмнявал, че няма да успеете да се сетите. Точно така, отговорът е „Времето“. Именно това чудно физично явление, на което

всички ние сме подвластни, ще Ви бъде най-необходимият ресурс в спектакъла, в който Вие ще сте в другата главна роля. Искам да поиграем на една игра. Играта се казва: “Обратно обаждане“. Предполагам вече разбрахте, че за ще съм питащият, а вие ще сте в ролята на отговарящия. Не смейте да си правите каквито и да е шеги, понеже...

- Кой сте Вие? Каква игра? Какво искате? – прекъсна го Георги.

- НЕ СМЕЙ ДА МЕ ПРЕКЪСВАШ! – изкрещя мъжът отсреща. – Сега само ще слушаш! Време за отговори ще имаш и то няма да е много! Както казах, при мен има Ваш любим човек. Преди да продължа с обяснението на правилата, ще докажа думите си.

За няколко секунди разговорът заглъхна, след което отсреща се чу:

- Жоро? Жоро, моля те, помогни ми! Не знам какво става, не знам къде съм и какво иска от мен тоз...

Телефонът се отдръпна от жертвата, но това не направи впечатление на Иванов. Главата му натежа. Ръцете му започнаха да треперят, а краката да не го слушат. Пулсът му се учести, вероятно и адреналинът му бе скочил. Мислите му се удариха в стълб от спомени, с човека отсреща. Седна и стисна телефона силно в ръката си. Стълбът от спомени се смени с моменти и истории. Човекът наистина му бе близък. Близък по служба, но не само. Близък, като душа, чиста като кристал. Човекът отсреща бе Магда. Негова дългогодишна колежка, която не веднъж го бе спасявала, особено в един случай, в който той бе замесен преди няколко години. Случаят тогава изискваше неговото напускане, но дори преди отново да се върне на служба, не беше загубил връзката си с Магда.

- Ако ѝ направиш нещ... – Георги бе прекъснат от тежкия глас на похитителя отсреща.

- Господин Иванов, съветвам Ви, освен да не ме прекъсвате, също така и да не ме заплашвате. Просто не сте в позиция, която да Ви позволява това своеволие, ясен ли съм? А сега, нека продължа с обяснението на правилата на тази чудесна игра. Слушайте ги внимателно. Аз ще Ви задавам гатанки и въпроси по телефона, ще Ви определя време за отговор, след което ще прекъсвам връзката. До изтичането на определеното от мен време ще очаквам Вашето обратно обаждане. Просто трябва да наберете номера, от който се обаждам и да ми дадете отговора. В случай, че отговорът Ви е грешен или стигне до мен извън определеното време, ще има тежки последствия за Вашата близка колежка Магда. С най-добри чувства Ви съветвам да не стъпвате накриво, тъй като тези последствия ще са... кървави за някои части от тялото ѝ.

Иванов слушаше всяка изказана дума внимателно, опитвайки се същевременно да обмисли внимателно цялата случка, която се разиграва в момента, макар да знаеше, че за сега това е кауза пердута. Думите на мъжа отсреща го извадиха от мислите му.

- Има още две неща, за които да Ви уведомя, които са свързани с играта. Първото е, че всеки Ваш отговор трябва да дойде от Вас самия, без да използвате помощни средства. Имам достъп до телефона Ви, както и до цялата техника във Вашия дом, също и в офиса Ви. Не следва, по какъвто и да е начин, да търсите помощ, било то от Ваши колеги или близки. Трябва да достигате до всеки отговор съвсем сам. Ще се повторя, като Ви съветвам да не стъпвате на криво. Не се притеснявайте, въпросите, които ще получите, ще Ви се сторят като детска игра. Второто нещо, за което искам да Ви уведомя, ще Ви хареса най-много от всичко, изговорено до тук. Има начин да спасите своята колежка. Да, отлично ме чухте, можете да я спасите. Дори може да излезе невредима от цялата история. Чудите се как? Единственото,

което се иска от Вас, е да внимавате във въпросите и да се опитате да наредите цялата картина, целия пъзел. Бъдете спокоен, както в повечето игри и тук ще има жокери. Какво е един пъзел от въпроси за човек, като Вас? Имайки предвид факта, че сте главен инспектор с не малък стаж, разрешил какво ли не в кариерата си, за Вас ще е като детска игра. Време е за още една кръстословица, а? А сега да не си помислите, че съм някакъв луд, който си играе с човешкия живот. Помислихте ли си го? Какво да Ви кажа, прав сте! Разбира се, че сте прав! Но какъв би бил светът, ако няма малко ненормалност в него! Какъв щеше да е светът, без черния цвят, стоящ отстрани до дъгата? А без чудовищата в него? Какъв щеше да е светът, уважаеми господин Иванов, без звяра в “Красавицата и звяра”? Луд? Да, луд! Дори луд обаче, със своите експерименти аз изследвам човешката непримиримост, човешкия дух и способността да се вслушваме в определени правила. Точно човешкият дух, непримиримостта и това да следваме правилата са причината за играта, в която ще се впуснете. Точно те са нещото, което ме подтикна да Ви оставя шанс за благоприятен изход, защото каква ще е тази игра, в която само единият може да спечели? – гласът оставаше тежък и заплашителен, същевременно... странен. Изкривено болен. – И за последно, предполагам знаете, че всяка игра си има край? Време, за което ще приключи. Нашата малка игра не е различна. Времето, времето, господин Иванов! Точно то се вписва идеално като основа на нашата игра. Чудите се как, инспекторе? Много е просто – времето никога не стига. Самото то ще ни покаже дали на Вас ще Ви стигне. А, да, сетих се още нещо. Предполагам сте се досетил, но нека го изговорим. В случай, че не се справите до изтичането на крайния срок на играта, за Магда ще е все едно дали ще ѝ липсва част от тялото или не, ако ме разбирате. Играта приключва утре в 10:00 часа. Трябва, разбира се, сам да се сетите дали в 10:00 преди обяд или в 22:00 вечерта. Моят часовник е с 12-часов режим на работа. Ха-ха-ха!

Георги погледна отново часа на екрана – 03:23. Същевременно продължаваше да слуша внимателно всяка дума. Буква по буква. Всичко се отразяваше в неговото съзнание. Дори не мигваше. Цялото му същество следваше начертаната до момента посока. Анализираше казаното и обмисляше всичко - от правилата до последните неща, които чу. Беше сам в това, не можеше да иска помощ от никого. Нямахше да има достъп до външна информация. Можеше да разчита единствено на себе си. Имаше вариант, в който това да е само блъф от страна на мъжа отсреща, но той не можеше да си позволи да рискува. Трябваше да се съгласи с всичко. Поне едно нещо му даде малка утеха. Утеха, че може да измъкне Магда от калта, в която някой я беше натикал. Можеше да я спаси и бе готов на всичко, за да го направи. Нещо друго го измъчваше и то беше дали може да вярва на гласа отсреща, но нямаше право на избор. Играта трябваше да бъде изиграна.

- След като вече Ви разказах нещата подробно, обмислям да продължим с играта. Познайте, кой е наред? Странно, отново съм аз! Ха-ха-ха! – този глас наистина звучеше като глас на душевно болен човек. – Какво е обратното на „мълча“? Очаквам Вашето обратно обаждане. Имате двама секунди, след което Вашата скъпа колежка ще се сбогува с някой от своите пръсти. – Линията прекъсна.

Какво е обратното на „мълча“? – Веднага се запита Георги. - Този човек наистина изглеждаше луд. Можеше ли да има уловка? Можеше ли да е капан? Да, можеше! Дявол я взел уловката! Нямахше време за мислене! Набра номерът 0889229980 веднага и след първото извънмяване отсрещната страна вдигна, изричайки лудото:

- Инспекторе?

- „Говоря“! Обратното на „мълча“ е „говоря“! – изрева Георги, надявайки се отговорът да е толкова прост, колкото изглеждаше.

- Грешен отговор, инспекторе! Жалко, тези ръце изглеждат така нежни. Обаче правилата са си правила. А сега, кажете, имате ли виждания кой пръст ще липсва най-малко на моята заложница? Пръст ли казах? Объркал съм се. Кои пръсти, инспекторе?

На Иванов сякаш му се подкосиха краката отново. Сърцето, което така или иначе биеше силно, продължаваше да ускорява по магистралата на тялото му. Какво бе сбъркал? 20 секунди бяха крайно малко време, щом това не е отговорът. Какво можеше да направи?

- Недей, който и да си ти, моля те, не го прави! Ще направя всичко, моля те, не го пра...

- Ха-ха-ха! Малка шегичка, инспекторе! Наистина ли смятате, че началото на нашата игра ще е толкова сложно! Просто се шегувам с Вас! Разбирате ли, аз съм човек, който уважава всяка човешка емоция. Не, не я уважавам, ценя я. В крайна сметка, какво пречи на едно чудовище да е ценител на човешката душа? Ех, господин Иванов, разбира се, че отговорът е „говоря“! Както споменах преди малко, в нашата игра ще има леки подсказки или жокери, както предпочитате. Приемете този въпрос като жокер, който може да използвате напред в играта. Като нещото, което може да Ви доведе до успешен завършек. А сега, нека уважим отговора, който ми дадохте и да помълчим. – Линията прекъсна отново.

Георги стисна мобилния си телефон силно и без малко да го разбие в земята. Извика с цяло гърло. Искаше му се да изпочупи всичко навред. Ценител! Шегичка! Шегичка с човешкия живот! Кръвното му налягане вероятно летеше в небесата от притеснение. Кой е този човек? Какво искаше от Магда? Защо прави всичкото това? Какви са тези гатанки? Стана и отново се запъти към вратата. В правилата нямаше условие да стои на едно място. Трябваше да излезе. Трябваше му чист въздух, за да прочисти мислите си. Буквално хванал дръжката, внезапно я пусна, върна се до кошчето за боклук и извади от там кутията с цигари. Майната им на бръчките! Всичко се срина около него за някакви си пет минути. Излезе от офиса си, мина по стъпалата надолу и след като излезе от сградата, се насочи към колата си. По пътя извади цигара, запали я, като не спираше да мисли за своята колежка. Чисто създание, на никого навредило в житейския си път. Магда не заслужаваше това. Дори не изпушил и половината цигара, Иванов я хвърли на земята, след което я стъпка с крак. Не можеше дори да пуши. Мисълта, че ще има леко облекчение, явно е била лъжлива. Отново се върна към мислите за всичко ставащо и точно в този момент телефонът му иззвъня. Извади го от джоба и се загледа в номера – 0889229980. Вдигна на секундата.

- „Накрая щепомним не думите на нашите врагове, а мълчанието на нашите приятели“. Чудесни слова, не мислите ли? Това са думи на Мартин Лутър Кинг, инспекторе. Е, дали моята гостенка и Ваша приятелка ще замълчи завинаги и Вие ще запомните нейното мълчание, зависи само и единствено от Вас. Но, стига с моята баналност, предполагам Ви се играе?

- Отново искам да те помоля! Магда не заслуж... – Георги беше прекъснат за пореден път.

- Ето това е игрови дух! Не очаквах такъв ентузиазъм! Е, щом нямате търпение, нека преминаем нататък! До тук се запознахте с „времето“ и „говоренето“. Началните крачки, по пътя, който Ви очаква. Отговорът на следващата гатанка, обаче, е не по-малко важен в намирането на пътя и сглобяването на цялостния пъзел. Пак се отплеснах, извинете ме! „Имам четири крака. Ходя, но с тях не се движа“. Що е то? Имате две минути. Очаквам обаждането Ви. – Чу се познатият сигнал от прекъснатата телефонна линия.

В момента след затварянето Георги Иванов погледна часа - 03:45. Започна да мисли веднага. Искаше да се докосне до всички гатанки, научил в своето детство. Те ли са отговорите на всеки въпрос, зададен от този лунатик? Не трябва да мисли за това, имаше една минута, в която трябваше да се досети за отговора. Не можеше да е толкова трудно. Замисли се за секунда дали да не опита да използва телефона си, но бързо се отказа от тази опция. Правилата... правилата бяха онова нещо, което движеше тази игра и той го бе разбрал навреме. „Можеш да го измислиш, хайде! Нямах време за губене!“ – рече си той и напрегна цялото си същество. Какво е това? „Четири крака има, но с тях не се движи“. Четири... Ами, да! И този път успя или поне така се надяваше. Веднага набра обратно номера 0889229980. Извънвяване. Второ. Никакъв отговор. Трето. Започна да се чуди защо не вдига и точно в този момент гласът каза:

- 43 секунди, инспекторе, учудвате ме. Трябва да Ви призная, че нямам търпение да чуя какво сте подготвил като отговор. Е, слушам Ви?

- „Кола“. С четири крака ходи, но с тях не се движи. Убеден съм, че отговорът е „кола“!

- Правилен отговор, главен инспектор Георги Иванов! Георги Иванов обаче ми звучи много... официално, а ние сме приятели, нали? Мога ли да мина на „ти“ и да ти викам... Жоро? – подигравателният тон искаше да се вмъкне в костите на Георги.

- Жоро ми викат най-близките. Жоро е... да, става. – отговори Иванов. Макар че, ако този луд беше срещу него, щеше да му разбие лицето. Знаеше, че не може да си играе с психопат като него.

- Радвам се, че така бързо се сближихме. Човек никога не знае, нали, Жоро? Радвам се, че до момента си безгрешен. Едно нещо ме тревожи, обаче, и то е дали да спрем за кратка почивка? Каква игра е то без почивка? Би ли желал малко време за теб или нямаш търпение за следващия въпрос?

- Не искам почивка. Добре съм така. Питай, но за пореден път те мол...

- Жоре, Жоре, стига си се молил! Дори молитвите на най-праведните не стигат до божиите уши. Каж ми, твоите молитви към кого са насочени - към мен или към Бог? Ха-ха-ха! – този налудничав глас започваше да го побърква. Беше дразнещ, залепваше по него и той не можеше да се отърве.

- Теб, теб моля да спреш с тази луд... – студеният, луд глас го сръза за пореден път.

- Молитвата, Жоро, е това, което ни води, нали? Тя е малката част от нас, която бележи живота ни. Живота... Да, тази истина, за която си струва човек да излъже. Животът... Извини ме, че пак се захласнах по мислите си. Май пак дойде моят ред в играта? Е, играта е игра и аз трябва да играя. Въпросът е следният: „Какво е обратното на „дойда“?“ Имаш трийсет секунди. Този път, ако прехвърлиш времето или не отговориш вярно, уважаемата госпожа до мен ще се сбогува със своето да кажем... дясно ходило. Очаквам обратното ти обаждане. – Чуха се три последователни сигнала от затварянето.

Не можеше да си позволи никакво мислене, а и какво можеше да измисли повече от очевидния на пръв поглед отговор. Знаеше какво да му отговори, затова набра вече познатия телефон. След първия сигнал отсреща се вдигна и Жоро изстреля своя отговор:

- „Отида“! – вместо лудия глас, обаче, Иванов чу следното.

- Жоро, направи, каквото иска, моля те! За момента съм добре, но... Не съм сторила нищо никому, ти зна... – женският плачлив глас на Магда изчезна и се появи познатият страшен и психарски.

Иванов не знаеше как да реагира. Всъщност, че чуваше Магда, без да е молил за това, му даваше сили да продължи с играта на котка и мишка.

- Направо го закова! Разбира се, че отговорът е „отида“! Мисля обаче, че трябва да съм те зарадвал с гласа на твоята близка колежка и приятелка? Доказателство, че играя играта честно, Жоре. – изказа гласът отсреща с насмешка. - Хей, колко хубаво е да си говорим на малко име, нали? Казвайки това, се сещам, че не съм се представял. Колко грубо от моя страна! Казвам се... Хм, за добър приятел като теб съм просто... Сещаш ли се за молитвата отпреди малко? Молитвата, Жоро, е онази изгубена частица, която всички търсим по черния път. Черният път... Да, за теб съм просто черен път. И за Магда, разбира се. Дали обаче ще стигнете до края на пътя и ще видите светлина зависи от теб. Но като стана въпрос за черен път, бих искал да те попитам следното. „По пътя се влачи черна змия.“ Що е то? Понеже си ми симпатичен, този път ще ти дам три минути за мислене. - Чу се „тът, тът, тът“ от затворения телефон.

Числата на телефона му показваха 03:50. Черна змия. Път. Молитва. Обноски. Жоро поклати главата си, опитвайки се да осъзнае, какво се стоварва отгоре му. С какво бе го заслужил. Бързо се окопоти, знаейки, че Магда се нуждае от него. Трябваше да остане фокусиран, за да намери пътя до финала на това състезание. Състезание с психопат. Качвайки се в колата си, продължи да мисли за самата гатанка. Включи на задна, натисна газта и отпусна съединителя. Слагайки колана си, продължи да го мисли. До момента гатанките и въпросите бяха обикновени, неизискващи нищо като познания. Дали този модел продължаваше и в момента. Дали щеше да продължи? Погледна отново – 03:51. Вероятно му оставаха минута и половина до отговора. „Мисли, мисли“! Какво може да е? До сега гатанките бяха „време“ и „кола“, а отговорите на двата въпроса „говоря“ и „отида“. „Какво си ти?“ - помисли си отново, подавайки ляв мигач и свивайки в една от улиците, водеща до дома му. Светна телефона – 03:52. По-малко от минута. Това сякаш го затрудняваше. Изневиделица пред колата му излезе младо момче. Спирачките засвистяха и колата на Иванов спря буквално на сантиметри от младежа.

- Гледай къде караш, бе, дядка! – извика момчето и му показа среден пръст. Затруднението на Георги приключи почти мигновено. Вгледа се в момчето и разбра какъв е отговорът на гатанката. Младежът беше футболен запаляно. Тази вечер в града имаше футболен мач, а отборът на домакините са казваше „Локомотив“.

- Това е! – извика той и веднага натисна зелената слушалка на познатия до болка номер 0889229980. Сигнал, два. Георги Иванов тръпнеше дали и сега щеше да познае. Всичко зависеше от него. Всичко за Магда.

- 3 секунди до края, драги ми! Все пак, нека чуем, какво си подготвил като отговор. – каза му се отсреща.

- „Влак“. Черната змия, която се влачи по пътя, е „влак“! – повиши му леко тон Георги.

- Ах, инспекторе... О, прощавай за фамилиарниченето ми, Жоре, но... си прав и този път! Поздравления! – подигравателният смях смрази костите на Иванов. Смахът беше ужасно гаден - като на клоун, излязъл от филм на ужасите. Съдейки по движението на колата ти, мисля, че си се запътил към вкъщи или бъркам?

Не, че не беше убеден отпреди, но сега Георги Иванов знаеше със сигурност, че всичко, което му е казала до момента тази откачалка, е вярно. Следи го, има достъп до всичката му техника. Така или иначе, не можеше да направи нищо към момента, така че Жоро реши да му отговори, без да го нерви:

- Да, отивам към вкъщи. Никъде в правилата нямаше забрана, нали?

- О, дори напротив. Нали все пак трябва да мръднеш насам-натам, ако искаш да успееш да спасиш Магда? Като стана въпрос за спасението - предполагам си се зачудил - как ще стигнеш до нея. Не се безпокой, няма да ти е много трудно, както вече обясних. Просто следвай посоката на играта и няма да имаш проблеми. Ох, отново аз с моето отплесване. Времето си тече, а аз не си давам зор. Да не излезе накрая, че съм играл нечестно и съм те забавил умишлено? Слушаш ли внимателно? Какво е обратното на „тъмен“? Имаш трийсет секунди, знаеш какво да правиш!

Нямаше какво да му мисли. Винаги можеше да има уловка във въпросите, но и без това трийсет секунди бяха твърде малко, за каквото и да е обмисляне. Набра номер 0889229980 и изчака да му се вдигне. Чу включването на отсрещния телефон в разговора и, без да чака, рече:

- „Светъл“ Отгов.. – беше прекъснат.

- Ама, разбира се, че е „светъл“. Как мислиш, дали случайно отговорът на това леко въпросче е „светъл“? Не, разбира се! Просто искам да ти покажа колко светъл може да е денят! Приеми това като бонус подсказка от мен. Ех, добряк съм си аз! За да видиш колко съм добър, няма да те оставям и за секунда да се мъчиш без гатанка, нали за това сме приятелите, да се подкрепяме!?! „Много мравки събира в себе си, но трудно бягат те от него“. Що е то? Имаш две минути. Очаквам твоето обратно обаждане, на любимият ти вече телефонен номер! – Линията затвори.

03:55. Все още треперещ от това, че без малко щеше да блъсне онова момче, Иванов започна да прехвърля всичко възможно, което му идваше наум. Повтори си гатанката. „Много мравки събира, но трудно бягат те от него“.

- Какво си сега пък ти? – извика в колата инспектора. – Какво си, дявол те взел и теб! Опита да се успокои и започна да мисли за предходните гатанки. „време“, „кола“, „влак“. Трябваше да е нещо подобно. Нещо, което изглежда сложно, а не е. „Какво си ти?“. Опрял лявата си буза с ръка, той светна телефона. 03:56. По-малко от минута. „Трудно бягат те от него“... Присви очи. Времето определено беше малко. Трябваше да звънне, дори само, за да спечели малко време. Друго на ум не му идваше. Започна да набира номера 0889229980. Докато допираше телефона до ухото си, се загледа в стадиона отсреща. Всичките тези хора... без проблеми, без дерзания, без лунатици на отсрещния телефон. Всички тези... „мравки“! – каза си Иванов. „мравки“! „Всички ние сме едни мравки“! Отсреща се вдигна, този път без какъвто и да е отговор.

- „Градът“! Той събира нас, мравките, а защо трудно ни пуска? Защото градът е нашето препитание! Отговорът е „градът“! – сега вече му се отговори.

- „По-добре в село чорбаджия, отколкото в град кюмюрджия“. Чудесна българска поговорка. Аз лично много я харесвам. Отново на косъм, но успя и този път. Изглежда Магда ще запази тялото си цяло. Поне за сега. Поздравления, Жоре! Ха-ха-ха! До тук си безгрешен,

но трябва да признаеш, че и аз съм направил играта прекалено лесна. Такъв съм си, добряк! Обичам да помагам на хората! Ха-ха-ха! – гласът му беше отвратително подигравателен.

Докато го слушаше, Георги Иванов се замисли, какъв болен мозък трябва да е някой, че да си играе така с хората. Какво животно, не, той сам го бе назовал, какво чудовище трябва да е! Веднага обаче мислите му бяха прекъснати.

- Играта е в добро темпо и това ми харесва. А и така трябва да е, все пак имаш близка жена за спасяване! Ха-ха-ха-ха! Както знаеш обаче, след всяка гатанка следва малко въпросче. Ето го и него. Какво е обратното на „нощ“? Имаш двацет секунди за отговор. Твоето обратно обаждане е важно за мен. – В телефона се прокрадна тишина.

Без да се замисля, инспекторът набра номера за пореден път тази вечер и след като получи отговор за вдигане, рече:

- „Ден“, разбира се!

- Много си прозорлив. Ех, както споменах преди секунди, яд ме е за тези мои лесни въпросчета. Как не се сетих да ги направя малко по-трудни? Е, може ли да ме кори човек? Нали все гледам да съм добрият в лошия филм! Все да нахраня гладния, все да напоя жадния... Ах! Ами сега, като изрекох тези думи, се сетих, че не трябва да те оставям без гатанка! „Дървото ще нахраня, но тебе няма“. Що е то? А, без малко щях да забравя, какво си помислих! Предлагам ти да направим играта малко по-интересна. Да вдигнем адреналина повече, какво ще кажеш? Ех, че съм забраванко! Аз определям правилата, не ти. Разбира се, че си съгласен. В случай, че се провалиш на тази гатанка, Магда няма да може да види бялата светлина в края на този черен, черен път, ако ме разбираш правилно. За своето обратно обаждане имаш четиресет и пет секунди на разположение. Телефона го знаеш, нали ти е любим! – Чу се познатото „тът, тът, тът“ от прекъснатата връзка.

04:00. Никакво време за мислене. Стискаше здраво волана на автомобила си, забил глава. „Дървото ще нахраня, но тебе няма“. Жоро се замисли за казаното от онзи лунатик. „Все да нахраня гладния, все да напоя жадния“.

- Дървото ще нахрани, мен ще напои! Ами да! – извика Георги и веднага набра номера. Отсреща се вдигна.

- „Водата“! „водата“ е отговорът! Нас ни пои, а дървото го храни!

- Правилен отговор, но след времето! Ха-ха!

Това се стовари върху Георги като настървена мечка. Гледаше часовника на телефона си, който все още показваше 04:00. Не можеше да е истина, освен ако часовникът не изоставаше. Извика в телефона:

- Недей! Във времето съм, не съм го прекр...

- Спокойно, ха-ха-ха, спокойно. Отново реших да се -ха-ха-ха, пошегувам с теб. Е, успя да се справиш с тази малко по-трудна гатанка по-бързо, отколкото с предните. Поздравления! Ще ти дам малко свободно време, да отпочинеш. Все пак, във всяка игра има кафе пауза, защо и в нашата да няма? Бъди готов за още интересни въпросчета след около пет минути. Съветвам те да избистриш мисълта си. Като бонус и като допълнителна сила ще получиш нещо по телефона си. Съветвам те да го погледнеш. – Разговорът замря.

Пет секунди по-късно телефонът на Георги получи известие. Той натисна копчето за отваряне и миг, след като го отвори, очите му се насълзиха. Насълзиха се от надежда. Беше снимка на Магда. Беше добре. Вързана за стол, с превръзка на устата, но беше добре. Явно това копеле, дори лудо, играеше начертаната от него игра честно, доколкото честно можеше да се вклини в такова нищожество. Георги завъртя ключа на автомобила си и след като двигателят изръмжа, подаде мигач и тръгна. Знаеше къде отива. Вкъщи. Не знаеше как и по какъв начин ще се добере до този, но трябваше да се подготви. Оръжието му беше в него, но му трябваше допълнителен арсенал. Трябваше да е готов за всичко. Надяваше се да разреши този пъзел или загадка, или каквото е там, да намери това копеле и да го очисти. Нямахше дори да задава въпроси, дори и Магда да останеше невредима. След малко вече се намираще пред блока си. Слезе от колата и се запъти към входа. Минута по-късно отключваше входната врата. Влезе вътре и се засили към тайника, в който държеше допълнителни пълнители. В главата му изникна спомен за случка, разиграла се тук, в апартамента му преди няколко години. Магда беше изиграла ключова роля в края на тази случка. Точно заради това не трябваше да допуска да ѝ се случи нещо. Просто не можеше. Извади два пълнителя за своя „Хеклер и Кох“ и ги прибра в шлифера си. В този момент телефонът му звънна. Погледна и видя познатия номер 0889229980. Вдигна.

- „С добра дума човек може да стигне далеч. По-далеч може да стигне с добра дума и пистолет“! Спокойно, това не е гатанка, драги ми Жоро, това са думи на един много, много известен, нека го наречем бизнесмен от близкото минало. Това са думи на Ал Капоне. Е, изглежда и ти искаш да стигнеш далеч, но кой би те винил? Ха-ха-ха!

Георги за пореден път се убеди, че тази откачалка говори само истината. Беше следен отвсякъде. Нямахше време обаче да търси камерите в момента. Просто реши да го заговори:

- Очаквам въпроса ти! Знай, че... – беше прекъснат.

- Не ми каза нищо за Магда, не се ли радваш, че е жива? Всъщност, дали наистина е жива и здрава? Дали наистина не съм махал това-онова от нея, независимо от верните отговори, които ми даваше? Дали наистина снимката е направена преди малко, а не преди два дена? Кой знае? Ох, разбира се, че аз знам. Няма обаче да ти споделя. Чудиш ли се защо? Ами, защото дори и най-близките приятели, каквито с теб видимо сме, не си споделят всичко! Къса ми се сърцето, че трябва да те оставя така в неведение, но така е в живота. За сметка на това пък, понеже много те уважавам, съм ти подготвил следното лесно за теб въпросче. Какво е обратното на „излизам“? Имаш на разположение космическите двайсет и пет секунди. Очаквам обратното ти обаждане с отговор на любимия ти телефонен номер 0889229980.

Набра номера, без никакво съмнение, какъв е верният отговор. Чудеше се обаче, за всичко, което му се каза преди малко. За Магда, за това дали е добре. Намести шлифера си и се запъти към кухнята си с телефон на ухото. Трябваше му нещо за подкрепа. Бутилката беше там и го чакаше. Тъкмо си наля и отсреща му се вдигна, след може би десет сигнала.

- Вие се свързахте с фирма „Обратно обаждане“. „Черен път“ е на телефона, с какво мога да ви помогна? Ха-ха-ха!!! – този отвратителен смях отново го смрази.

- Отговорът е „влизам“. Кажи ми, до кога ще продължи тази иг...

- Жоре, Жоре, не се ли научи? Защо не се облягаш на нещата, които природата ти е дала? Защо не се придържаш към смирението, към обикновената молитва. О, забрави

молитвата! – гласът започна да става настъпателен и силен. - Придържай се към правилата! Правилата! Те определят теб! Те определят нас! Те определят! Трябва да се научиш да следваш правилата! Да слушаш! – гласът продължи да вика и да диша тежко. Яростен и първичен. Истински див в своята същност. Секунда по-късно обаче стана отново деликатен. – А сега, нека се успокоим и да се наслаждаваме на останалата част от забавната ни игра. Преди да продължим, те съветвам да седнеш, да си налееш едно малко, но само малко, може да ти се наложи да караш. Какъв служител на закона ще си ти, ако караш пиян! Ха-ха-ха! „Повече то танцува, когато вятър повече лудува“. Що е то? Имаш... една чаша уиски време. Очаквам твоето обратно обаждане с верен отговор на гатанката или Магда няма да може да вкусува, каквото и да е. По-ясен не мога да бъда? – Линията прекъсна.

Една чаша уиски време? Как може да се тълкува това? Нямах да намери отговор на този въпрос. Знаеше, че трябва да му се обади максимално бързо. За този луд времето беше относително понятие. Нямах право на забавяне. До момента успяваше с всичко и сега не бе времето за провал. Онази чиста душа на Магда разчиташе на него. Трябваше да продължи, макар да нямаше гаранция за нищо. Завъртя чашата в ръката си и гледаше течността вътре. Уискито играеше вътре диво... Не! Не играеше! Танцуваше! Танцуваше като... Море!!! „Отговорът е пред очите ми“! На секундата извади телефона си и набра номера. След няколко сигнала му се вдигна и Георги заговори:

- „Морето“. Това е отговорът на тази гатанка. – Иванов изчака потвърдението, като продължаваше да гледа чашата си. Все още не беше отпил, а и сякаш нямаше да го направи.

- Умееш ли да плуваш? Да, разбира се, че това е отговорът, но умееш ли да плуваш или ти трябва пояс? Всички ние сме удавници в своето собствено море. Всички ние искаме да се хванем за пояс, подаден ни от друг. Всички ние търсим лодка, на която да се качим, но я търсим да е здрава! Е, ще подадеш ли пояс на твоята Магда или ще я оставиш да потъне? Ще бъдеш ли нейната лодка или тя ще се удави? Ха-ха-ха-ха! Ха-ха-ха! – ужасният глас отново се завърна. - Преди да продължим, бих желал отново да те удостоя с почивка. Знаем, че я искаш. Чудя се дали не зачестих много с почивките, но бих желал да ти оставя малко време. Ей така, да помислиш над нещата. Мисли, Жоро, мисли! На средата на играта сме, а тепърва ще става интересно. Очаквай обаждане след час! Мисли! – Линията прекъсна.

„Мисли. Та аз това правя, откакто се свърза с мен, психопат такъв“! – рече си Жоро и започна да разсъждава на глас:

- Да, да, точно това правя! Мисля, мисля и мисля! Мисля - кой си, какво си, какво искаш от нас, защо го правиш. Мисля и как да те намеря. Мисля, къде да те търся и как ще те приключа. Мисля за Магда. Мисля за всичките ти тъпотии. Мисля за извращенията, които можеш да сътвориш. Мисля за отвратителните ти зверове и добродетели! Мисля, мисля и пак мисля! - викаше Георги из стаята побеснял. Хвърли чашата в отсрещната стена, ритна стола и помете половината от плота на кухнята си и продължи да вика – Мисля, чуваш ли, мисля! За по-малко от час мисля за правила, емоции и какво ли още не! Мисля! Мисля! - продължи да удря по плота. - Мисля! - спря, приседна на земята и остана така стабилно количество време, загледан в една точка. Колкото и да се опитваше до момента да изглежда твърд пред тази откачалка, знаеше, че не може повече. За по-малко от час бе рухнал достатъчно, че да заприлича сам на някакъв луд. Опита да стане и успя. Седна на стола и се замисли, че наистина започваше да се предава, а трябваше да е силен. Нямах да успее, ако полудееше. Това не бе той. Той не се поддаваше на такива провокации. Да, трябваше да се събере. Опита да започне да разсъждава трезво. Да мисли! Започна да върти всяко едно нещо, което му беше зададено като въпрос или гатанка. Опитваше да намери нещо, което да му покаже как да събере всичко до тук и да нареди част от този така наречен пъзел. А бе ли възможно? Този му

бе казал, че играта тепърва ще става интересна. Наистина искаше да усуче всяка дума и буква по такъв начин, че да ги накара да му проговорят. Нямаше такъв, поне за сега. Гледаше отстрани, отгоре и отдолу. Опитваше да види скрития замисъл в това пано от гадни въпросчета и гатанки. Нищо, нищо и нищо! Единият час измина неусетно и докато Георги гледаше втренчен, телефонът му звънна. 0889229980. „Майната ти“! – рече си Жоро, но знаеше, че трябва да вдигне. Плъзна пръст по екрана.

- Слушам? – каза безлично Иванов.

- Какво, мой скъпи приятелю, е обратното на „изгубвам“? Прости ми, че избързвам, нарекох те скъп приятел, а дори не попитах как мина мисленето за този един час? Успя ли да помислиш? Разбра ли за какво трябва да мислиш, като начало?

- Мислих! Мислих, как да те... – Георги усети, че започва да повишава тон. Явно изгубил своето спокойствие и се спря. – Мислих!

- Нищо не си мислил! Жалко, явно ти трябва още малко тренировка, за да усетиш как да се понесеш по вятъра. Вече зададох въпроса си. Имаш малък бонус от мен. четиресет секунди. Знаеш какво очаквам и къде да ми го доставиш. – линията прекъсна.

Поредното тъпо въпросче. Поредното тъпо питане. Естествено, че знаеше, какъв е отговорът. Не знаеше само защо го пита такива глупости! Нямаше време в момента да мисли за това. Той всъщност нямаше време, откакто се започна цялата тази лудост. До тук е така, време за губене няма. От няколко питания насам не бе поглеждал часа. В момента показваше 05:10. Набра номера и изчака включването на своя „Черен път“.

- „Намирам“. – Това бе единственото, което Иванов му рече.

- Умното си е умно! Как да не ти се възхищава човек? Такъв интелект! Между другото, как ти се стори уискито? Нали не си прекалил, както те съветвах? Все пак, наистина може да ти се наложи да караш. Упс, пак аз с моите жокери и подсказки. А сега, тъй като успя да намериш отговора на това въпросче, мисля, че ще откриеш отговора на следващата гатанка без проблем! „Допуска те до там, където друг не може“. Що е то? Понеже усещам, че нямаш търпение да ми върнеш обаждане, ти давам една минута. Какво ще отнема от Магда, в случай, че объркаш, ще оставя неразкрито. Помниш любимият си номер, нали? – Телефонът отсреща затвори.

За пореден път притиснат, Иванов нямаше грам време за губене. Но не му и трябваше. Знаеше отговора на тази гатанка. Това бе „ключът“. Зелена слушалка върху номер 0889229980 и зачака.

- Усещам, че си намерил „ключа от палатката“, Жоро! Ха-ха-ха-ха! И без да ми казваш какъв е отговорът ти, ще го приема за вер... – Георги го прекъсна.

- Знам, че е „ключ“, Дявол те взел! Знам, че ако... – също бе срязан.

- Дявол ме взел? Моля те, стига с тези пожелания. Всъщност, като се замисля, това наистина ще е страотно, да ме вземе Дяволът! Чуй само, как звучи! Като стана въпрос, Жоро, кажи ми, ти вярваш ли в Дявола? Вярваш ли в черната част на небесата. Вярваш ли в „Ин“, обвинил се до „Ян“? Вярваш ли, Жоро, вярваш ли?

- Вярвам само, че ти си един лунатик, на който мястото му е в лудницата! Аз лично ще

се погрижа това да стане реалност! Аз ще се погри...

- Жоро? Добре ли си? – беше гласът на Магда. – Аз съм добре, но все още не разбирам, какво иска от мен този човек. Моля те, пази се! Дай му, каквото иска! Вярвам в теб, ти си ми единствената наде... – Телефонът се прехвърли:

- Все още ли ме смяташ за лунатик? А? – крещеше мъжът отсреща. – Каж ми?! Мислиш ли, че един лунатик би пощадил твоята приятелка? Отговаряй, като те питам! Отговаряй! Защо не отговаряш? – продължаваше да крещи яростно. Като от нищото обаче, само след 5 секунди отново на Георги му се заговори с по-равен тон. – Е, след като намери „ключа“, време е да ми кажеш, какво е обратното на „заклучвам“? – този път директно му се затвори, без друго обяснение.

Георги набра номера и след като се вдигна, отговори с равен и нисък глас:

- „Отключвам“ е отговорът на въпроса. – изчака отговор и след няколко секунди го получи.

- Какво да ти кажа, отново си перфектен. Е, поохладихме ли страстите? Знаеш ли, играта ни малко напредна, а аз не съм убеден, че си се издигнал достатъчно в нея, за да успееш да продължиш напред. След малко ще се свържа с теб.

Изминаха няколко минути, докато телефонът звънна отново и след като вдигна, Иванов чу отново гласа на Магда:

- Жоре, преди малко той ми каза, че времето ми приближава и че, ако не успееш да разплетеш нишките на тази паяжина, ще ме... - говореше вече с насълзени очи и с ужас, вплел се в гласа ѝ. – Моля те, срещу мен има някакво устройство с пистолет. Има сякаш някакъв механизъм за време, но не мога да видя ясно какво пише. Явно имаш определено време. Моля те, той е луд, постоянно се смее и ме ужасява. Жоро, мол..

- Е, чу ли спокойния глас на колежката си? Ха-ха-ха! Трябва да опиташ да мислиш, Жоро! Мисли! Нека и аз ти обясня какво ще се случи. Отиваме към завършека на нашето малко игрово пътуване. Срещу колежката ти има насочен 9-милиметров пистолет, свързан с часовников механизъм. Задал съм му определено време и ако самият механизъм не се изключи до изтичането на времето, е... знаеш, какво ще се случи. Красивата Магда ще бъде просто... да кажем – нелицеприятна за гледане. Това ни води към отговора на един въпрос, до който би трябвало да си започнал да достигаш – къде се намира тя? Ами, намира се... тук! Ха-ха-ха! Къде е това тук, нали!? Ех, тези мои въпроси. Имам още един чудесен въпрос - Надявам се също, че не си забравил, че нашата игра ще приключи в 10:00 часа, но дали преди обяд или вечерта, не мога да ти кажа. Все пак до сега бях достатъчно добър с теб. Време е да се потрудиш. А сега, понеже се показва като всезнайко, ще ти задам три последни гатанки наведнъж. Номер едно, Жоро, е „Дълъг змей по релси бяга, а хора слизат, щом се умори“. Номер две - „Дошлият вкъщи добре я познава, ръката на нея първо подава“. И номер три, уважаеми, е „Събира от всичко по малко, но напълва се много рядко“. Е, знаеш какво следва. Очаквам твоето обратно обаждане до десет минути. – Чу се познатият звук от затворен телефон.

Хванал се за главата, Георги Иванов реши да излезе от апартамента си. Погледна часовника – 05:25. Десет минути не бяха толкова много за три гатанки, но освен, че трябваше да достигне до отговорите им, трябваше и да мисли. Неусетно се бе намерил в колата си, каращ по улицата. Блъскаше по кормилото и се чудеше какво да отговори. Магда... Магда

разчиташе на него. Започна да си говори:

- Първата е ясна. Змей, релси, хора, които слизат – „жп гара“. Втората... – без да се замисли много достигна до отговора. – „врата“ Третата обаче изглеждаше по-сложна. Продължи да си говори – Какво си ти? Какво е това, което от всичко по малко събира, но рядко се пълни? Няма как да не го знам. - Започна да мисли за модела на гатанките отново. Всичките бяха някак... еднотипни. Удари го като падащ метеорит. Знаеше какво е! Веднага набра номера, докато чакаше на един светофар. Чу се познатото вдигане:

- Жп гара“, „врата“ и „склад“! Това са трите отговора, които търсиш! А сега ми кажи, как да ст...

- Ура! Предполагам складът те затормози, но нека си го признаем и той, като гатанка не е от най-сложните, измисляни от човек. Вървиш по разположената настолна игра, но ще успееш ли да се запътиш към изхода или ще останеш в лабиринта? Часът е 05:28 сутринта. Затварям и ти давам един час, в който отново те призовавам да МИСЛИШ! – линията прекъсна.

Мина светофара, влезе в едно кръгово и след две врътки излезе от там и се запъти по булеварда. „МИСЛИ“! – повтаряше си думите на откачалката. Какво значеше да мисли? Играеха си на котка и мишка вече няколко часа. Играеха на гоненка с въпроси за 10-годишни, докато животът на неговата колежка бе заложен на карта. Продължи да кара така сигурно още около половин час, докато въртеше всичко в главата си като някаква кръстословица за решение. Абсолютно нищо към момента. Времето напредваше, а не знаеше как да продължи. Тъпи гатанки, тъпи въпроси и едно „МИСЛИ“! По дяволите! Трябваше ли да отбие и да слезе? НЕ! Веднага се усети, че онзи му каза, че може да му се наложи да кара. Никакво слизане! Минаха още няколко минути в каране и мислене. Искеше отново да развърти всички глупави въпроси и гатанки. Опита да тръгне от някаква начална точка. Трябваше да погледне нещата различно. Как не се бе сетил до момента! Какво му бе казал онзи маниак? „Времето“ и „говоря“ са първоначалните отправни точки на играта. Така, до тук добре, но това накъде го водеше? Следващите отговори на гатанките бяха... „кола“, „влак“, „град“, „вода“, „море“, „ключ“, а последните три бяха „жп гара“, „врата“, „склад“. Веднага след това прехвърли през ума си отговорите на всички въпроси, които му бяха зададени. Първоначалния „говоря“, след това беше ред на „отида“, „светъл“, „ден“, „влизам“, „намирам“, „отключвам“. Сякаш почна да му се изяснява. Всичко започваше да придобива смисъл. Дали е така или не? Почна да нанизва всеки един от конците в иглите. Сякаш трябваше да съедини едните с другите. Всичко, което му бе казано от този луд, вече можеше да бъде облечено! „Как може да съм толкова тъп“? – запита се сам. Дори го изкрещя в колата:

- Как може да съм толкова тъп!? „Времето“, това е нещото, което определя всичко, както и той ми го разясни. То е нещото, което никога не ни стига. Дори в тази игра има време и то тече за Магда! Георги, ти си идиот! „Говоря“ – всичко до тук беше само говорене. Говоренето с него ми позволи да премина от въпрос към следващ, от гатанка към следваща. „Колата“ – подсказката, която е основно свързана с времето! Тя ми е необходима, за да успея да стигна крайната дестинация. Явно не я държи някъде наблизо! „Отида“ – това е отговорът, свързан с колата. Трябва да тръгна нанякъде, но накъде? „Влак“ е следващото в списъка – „Влак“, „влак“, мисли, Георги! Имам време и отивам някъде с колата. Отивам там, където има влак! „Светъл“ – божичко, колко си тъп! „Светъл“ е свързан със следващия въпрос – „Ден“! Ето го отговора, свързан с това дали е 10:00 преди обед или 22:00 вечерта! Светлата част на деня! Отговорите на другите гатанки също следва да ми окажат мястото! „Град“, „вода“, „море“! „Морето“ беше подсказка към водата, тъй като това можеше и да е река! Това е! Търся морски град! По-точно, търся склад, на жп гара, в някой морски град! Имаше и „ключ“! По

Дяволите! Във въпросите имаше отговори „намирам“, „влизам“, „отключвам“. Отключвам шибаната врата от трите зададени заедно гатанки! Ах ти, откачалко долна! – Георги започна да удря все по-силно по волана. Беше го разгадал! Беше успял да реши кръстословицата и да нареди частите на пъзела на този луд. Нареди всичко отново в главата си. Трябваше да стигне до там по най-бързия начин с колата си и то преди 10:00 часа сутринта, ако искаше да спаси Магда! Погледна часовника си – 06:20 сутринта. Намираше се в Западна България. Можеше да успее за три часа и половина да стигне! Подаде рязко газ и пусна аварийните, надявайки се да излезе невредим от града. От там щеше да пътува с по-голяма скорост по магистралата. Едно единствено нещо обаче не му даде мира! Как ще достигне до отговора, до кой град трябва да стигне! Реши, че ще го мисли по пътя, поне в началото, докато се качи на определената магистрала. Звънна на номера и отсреща му се вдигна веднага:

- Разгадах го! Ах ти! Идвам и ще те намеря! След като те намеря, ще те...

- Къде идваш, инспекторе? Щом си така убедителен, явно си го разгадал. Не е сложно, нали? Но кажи ми, моля те, отново, къде точно идваш? В кой град се намираме аз и Магда?

Георги не знаеше какво да му отговори. Мълчеше и се ядосваше, че не е успял да разгадае финалната щриха. Караше и мълчеше. Тишината се наруши от мъжа отсреща:

- Е, трябва да отбележа, че се радвам на твоята отдаденост на играта. Радвам се на това, че успя да се вслушаш в правилата и съумя да погледнеш всичко от друг ъгъл. Ще ти дам една последна подсказка, която ще те доведе до твоята Магда, но внимавай, трябва да МИСЛИШ! Готов ли си? Може да ти се стори обидно, но ето го и последния жокер от мен. Имаш ли любими GPS координати? – линията затвори.

Прониза го през главата като стрела! Как можеше да не се сети до сега! GPS координати! ЛЮБИМИ GPS координати! Лудият няколко пъти му бе казал кое е новото му любимо нещо тази вечер! Боже! Този човек наистина е откачен! Светна си телефона и отвори списъка с набраните номера! „Точно така! Телефонният номер! Номерът е GPS координатите на мястото, което търся! 0889229980!“ Веднага разби цифрите на необходимите за търсене и ги въведе в програмата на телефона си. Секунда по-късно на дисплея се изписа „Варна“. Захвърли телефона на седалката до себе си и натисна газта до дупка. След половин час вече беше на магистралата, карайки бясно. „Магде, идвам“!

Три часа каране неусетно изминаха, а сърцето му не беше спирало да бие лудо и за секунда. Погледна часа – 09:55 сутринта. Намираше се във Варна, на жп гарата. Веднага намери склада и се запъти към него. Нещо, обаче, го притесни. Бе видял как всеки отговор се материализира в склада пред него. Нямахше го, обаче, един от отговорите. Ключът! Време за губене нямаше. Късно е за ключа. „Магде, идвам, дръж се“! Направи последни няколко крачки, спря се и извади пистолета си. Не го интересуваха хората. Простреля ключалката и със силен ритник разби вратата и влезе вътре. Тъмнина. Никой. Нищо. Студ и безкрайно мълчание. Обзеха го ужас и паника. Започна да му прилошава. „Намерих отговорите. Как е възможно? Къде е Магда“? – зададе си тези въпроси, едва държаш се на краката си. Телефонът му звънна. Познатият номер 0889229980. Вдигна веднага с трепереща ръка и пусна на високоговорител. Дори не можеше да се развика. Очакваше отговор на незададения си въпрос „Къде е Магда“?

- Главен инспектор Георги Иванов, часът е 09:59 сутринта. Теб те няма на необходимото място, което щеше да се яви като финалната лента на пътуването ти. Е, явно не успя да мислиш напълно, до самия край.

- Къде е Магда? – запита Георги. – Къде е Магдаа? – събрал сили, започна да крещи. – Къде е Магда, копеле мръсно? Отговаряй, като те питам! Наредих всички парчета! Всичко! Магде, къде си? Магде! Магде!? – продължаваше да вика с все гърло. Спря да вика на телефона и започна да се оглежда, продължавайки – Магде, къде си?! Магде!

- Всички парчета? Ако беше наредил всички парчета, щеше да си разбрал, кое е правилното място, на което трябва да бъдеш!

- К-Какво искаш да кажеш? Успях и съм тук! В склада, на жп гарата, в град Варна!

- Какво искам да кажа? Сега ще ти го кажа, щом все още питаш! - Гласът отново му заговори на висок тон. - Цялата ни игра се основаваше на правила. Ти ги спазваше. Разшифрова подсказките и достигна до верния отговор. Донякъде! Върни се назад в нашата кореспонденция, моля. Давах ти безброй малки жокери, които трябваше да вземеш под внимание, точно на самия финал! „Животът е истината, заради която си струва да се лъже“. Говори ли ти нещо? А говори ли ти нещо „Черния път и светлината“? Говорят ли ти нещо „Ин“ и „Ян“? Говори ли ти нещо „Черният цвят до дъгата“, а „Добрият в лошия филм“? Нищо, нали! Не се научи да мислиш! Моите слова бяха задавани по начин, който да те кара да се замисляш винаги за другото. За това, което не е, а човек си мисли, че е. Не забеляза ли, че повечето от гатанките бяха задавани **НАОБРАТНО**? Не забеляза ли, че всички въпроси започваха с „**КОЕ Е ОБРАТНОТО НА**“? Явно не си забелязал! Не се ли усети, че всеки път ти казвах, че чакам твоето „**ОБРАТНО ОБАЖДАНЕ**“? Защо според теб играта се казва „**ОБРАТНО ОБАЖДАНЕ**? Ах, Иванов, Иванов. Не забеляза! Не се усети! Не **МИСЛИ** до самия край.

На Георги Иванов наистина му прилоша. Почти изгърва телефона. Краката му се подкосиха и падна на едното си коляно, слушайки всичко казано от мъжа отсреща. Хлипаше, дори сълзите му падаха на пода. И въпреки това не искаше да приеме нещата. Гласът отсреща продължи:

- Последните ми два въпроса към теб са следните. Намери ли ключ за този склад, в който си? Не, нали! Не, защото няма. Не и във Варна. Щеше да го намериш на мястото, където трябваше да се намиращ, ако правилно беше разгадал и втория ми въпрос към теб, който всъщност вече ти беше зададен – Имаш ли любими GPS координати? **ХА-ХА-ХА!**

Георги усети как последните сили го напускат. Другият му крак също падна на коляно. Викаше, крещеше, удряше пода. Гледаше телефона и слушаше на високоговорителя. Гледаше номера. Гледаше го, гледаше го и викаше!

- **НЕ! НЕ! НЕ! НЕ** може да е това! **НЕ** може! – осъзнал, защо точно беше попитан отново за GPS координатите, Георги продължаваше да гледа десетте цифри на екрана. Всичко, казано преди малко от лудия, мина отново през него. Обратните гатанки, въпросите „обратното на“ и „обратното обаждане“. Викаше, мятеше се и гледаше цифрите. Цифрите бяха това, което му костваше спасението на Магда. Те бяха това, което погуби и двамата. До последно не беше успял да види нещата... наобратно. 0889229980. Правилните координати за точното място бяха цифрите... наобратно - 0899229880. Георги падна на земята, продължавайки да крещи името на своята приятелка и колежка. Единственото, което чу отсреща беше:

- Часът е 10:00. Играта свърши.

Автор на произведението - Мирослав Здравков Георгиев